

5. Toto je moje tělo (26. 5.)

Ježíšova přítomnost v eucharistii

Minule jsme mluvili o tom, že Ježíš dával svým učedníkům chléb a víno. Dnes se zastavíme u toho, že v eucharistických způsobách je opravdu on sám přítomen.

Když někteří z Ježíšových posluchačů slyšeli, že by měli jíst jeho tělo a pít jeho krev, přišlo jim to natolik absurdní, že přestali být jeho učedníky. A Ježíš je v tu chvíli nezadržel, aby se jim omluvil, že to bylo jen přirovnání. Když Ježíš, který je pravda a mluví pravdu, při Poslední večeři řekl: „To je moje tělo, to je moje krev...“, opravdu tomu tak bylo. A při každé mši slavené podle vzoru Poslední večeře tomu tak je: chléb sice vypadá a chutná jako chléb, ale je to Ježíšovo tělo, narozené z Panny Marie, ukřižované a vzkříšené; víno voní a chutná jako víno, ale je to Ježíšova krev, prolitá na kříži za všechny na odpuštění hříchů.

K přijímání eucharistie tedy přistupujeme s velikou láskou, touhou a úctou jako ke skutečnému Božímu Synu. Každé gesto přijímání, ať už do úst nebo na ruku, ve stoje nebo v kleče, má tuto víru v Kristovu přítomnost vyjádřit. Také eucharistii uchovávané ve svatostánku nebo přinášené nemocným náleží gesto lásky a úcty, kterým je pokleknutí.

Protože je v proměněném chlebě i po skončení mše skutečně přítomen Ježíš, velmi nám prospívá jakákoli modlitba před svatostánkem nebo ještě lépe před eucharistií vystavenou v monstranci. Adorace, klanění, projev víry a důvěry je tichým přebýváním v Ježíšově přítomnosti, díváním se na něj.

Doplňující texty pro vlastní potřebu

Sv. Augustin

Nikdo ať nejí tento chléb, když ho předtím neadoroval; hřešili bychom, kdybychom ho neadorovali. (*Enn. in Ps.*, 98, 9)

Svatá Terezie z Ávily

„Vnitřní modlitba, podle mého názoru, není nic jiného než důvěrný vztah přátelství, v němž člověk důvěrně hovoří s tím, o němž ví, že je jím milován.“ (*Vlastní životopis*, 8)

Kardinál Josef Beran

Jestliže znovu připomínám, že je třeba více se modlit, pak tím nechci říci, abychom zmnožili své modlitby, nýbrž abychom se prohloubili v duchu modlitby. Musíme mít v denním svém rozvrhu čas věnovaný modlitbě. Ve všední dny i sebekratší, v neděle rozhodně delší. Ale modlitbou zde rozumím i zbožné písně, jimiž naše matky provázely své práce v domácnosti i při hospodářství, rozumím dále i každou ať tělesnou, ať duchovní práci posvěcenou dobrým úmyslem. „I když jíte, i když pijete, i když cokoliv jiného činíte, číňte vše ke cti a slávě Boží“, napsal sv. Pavel. Pozvedat mysl svoji i při práci občas k Bohu, vzpomenout na jeho

stálou přítomnost, zaskočit během vycházky neb cesty do kostela k sebekratší návštěvě Velebné Svátosti, to vše jen utvrzuje ducha modlitby, to vše je modlitba. Požehnání Boží v odměnu za to provází práce naše, takže vše lépe vykonáme, s větším úspěchem a lepším výsledkem i v kratší době. (*Pastýřský list*, 4. února 1947)

Raniero Cantalamessa

Když pohlédneme na Ježíše ve Svátosti oltární, plníme proroctví vyslovené o Ježíšově smrti na kříži: Budou hledět na toho, kterého probodli. Ano, taková kontemplace už je sama proroctvím, protože předjímá to, co budeme věčně dělat v nebeském Jeruzalémě. (*Eucharistie – naše posvěcení*, Karmelitánské nakl. 1997, str. 70)